Peter

Wie + Peter

Leeftijd + 67 jaar

Beroep + timmerman, machinale houtbewerker, directeur van een timmerfabriek, nu met pensioen

Ziekte + prostaatkanker

“Zo kan het ook”

Toen Peter 50 jaar was bleek zijn PSA-waarde te hoog. Dat was geen reden tot bezorgdheid. Zijn arts zei: “veel mannen sterven met, maar niet aan prostaatkanker”. Wel bleef hij onder controle. In 2015 was het PSA (eiwit dat in de prostaat wordt gemaakt, een ‘zieke’ prostaat geeft meer PSA af in het bloed) hoger. Er werden biopten gedaan, maar deze waren niet afwijkend. In 2016 bleek Peter een milde vorm van prostaatkanker te hebben. Hij kreeg een case-manager en verdiepte zich via internet in deze ziekte. Om de drie maanden werd er bloed geprikt. In mei 2019 was het PSA echt te hoog. De keuze was snel gemaakt, hij wilde zich laten opereren en niet kiezen voor radiotherapie, omdat dat dezelfde bijwerkingen kan hebben als een operatie. Peter: “Het was niet zo’n dreun, ik was goed voorbereid door de website en de dokters waren heel steunend”. Bovendien was zijn broer een jaar tevoren ook aan prostaatkanker geopereerd, dus hij had het traject van nabij kunnen volgen. Er was niet veel haast bij, hij had helemaal geen klachten, dus hij ging eerst met de caravan met een groep naar Kroatië. Wel bereidde hij zich vast voor door met bekkenbodem-therapie te beginnen. In september werd hij geopereerd. Na de operatie herstelde hij voorspoedig, het viel hem allemaal mee. De snijvlakken waren schoon, dus er hoefde geen nabehandeling te volgen. Hij heeft medepatiënten gesproken die wel klachten hadden, dus hij beseft dat het voor hem minder moeilijk is geweest dan dat het voor andere mannen kan zijn. Hij zoekt bewust geen lotgenotencontact, maar als hem gevraagd wordt om met andere patiënten te praten om zijn verhaal te vertellen, staat hij daar voor open.

Peter is een nuchter type, die als motto heeft dat je in oplossingen moet denken en niet in problemen. Hij kijkt vooruit, niet achteruit. Hij toont zijn handen: aan zijn rechterhand staan vier vingers scheef, beschadigd door een vlakbank. In twee vingers zitten kunstgewrichten. Ook zijn linker duim is er af geweest en er weer aan gezet. De arts zei dat hij een ander beroep moest zoeken, want hij mocht geen hamer meer vasthouden. Maar hij heeft alles gedaan wat hem was afgeraden en dat heeft hem nooit problemen opgeleverd.

Peter heeft altijd iedereen om hem heen geïnformeerd en alle feiten verteld. “In het begin was het vervelend om te vertellen dat je kanker hebt. Ze reageerden soms met: dat is kloten, dan zei ik: ja daar zit het ongeveer”. Zijn ziekte heeft zijn leven totaal niet beïnvloed, hij heeft zich nooit ziek gevoeld. Ook zijn vrouw en zijn kinderen hebben er niet onder geleden. Hij was altijd druk met zijn timmerfabriek en nu hij met pensioen is, is hij actief met een radiografische boot en de voorbereidingen van een volgende reis met de caravan naar Andalusië. Zijn perspectief is goed: “Ik hoop nog 30 jaar mee te gaan. Zo kan het ook.”

“Mijn ziekte heeft mijn leven totaal niet beïnvloed, ik heb me nooit ziek gevoeld”